

Sievietes pienesums

Egita Terēze Jonāne

Sieviete Valsts aizsardzības dienestā, sieviete Nacionālajos bruņotajos spēkos... Tas ir kļuvis par pierastu stāstu mūsu ikdienā, tomēr viena daļa sabiedrības uzskata, ka par valsts drošību jā rūpējas vīriešiem. “Vietējā Latgales Avīze” vēlas lauzt šos stereotipus, uzrunājot sievietes, kuras ikdienā dod savu artavu drošības uzturēšanā Latvijā. Viņas komentēja jautājumus, kāpēc iesaistījās Nacionālajos bruņotajos spēkos/ Zemessardzē; kāds bija ceļš līdz šim dienestam; kāda ir ikdiena, dienējot Nacionālajos bruņotajos spēkos/ Zemessardzē; kā izdodas apvienot dienestu un ģimenes rūpes; ar kādiem sabiedrības stereotipiem nākas saskarties, kad sarunu tēma ir sieviete armijā, sieviete – karavīrs; kāds ir šīs izvēles pienesums dzīvē un vai ieteiktu sievietēm izdarīt savu izvēli par labu dienestam.

Zemessardzes 3. Latgales brigādes 56. nodrošinājuma bataljona vecākais zemessargs, Komunikācijas nodaļas speciāliste Justīne lie-Fomičeva:

Justīne lie-Fomičeva ar ģimeni svētku fotosesijā

«Kopš sevi atceros, skatījos uz cilvēkiem karavīra formā (manas māsas vīrs ir Zemessardzē dienot karavīrs) un vienmēr ir bijusi apbrīna, ka viņi ir ļoti stipri, uzticami cilvēki. Un tad pienāca tā diena, kad izlēmu, ka arī es gribu līdzināties viņiem, būt viena no viņiem un sasniegt kaut ko vairāk par ikdienā sasniedzamo.

Pabeidzu toreiz vēl Agrobiznesa koledžu Jēkabpilī un iestājos Latvijas Universitātē, kur ieguvu žurnālistes profesiju. Kad atgriezos Jēkabpilī, uzsāku žurnālistes gaitas laikrakstā «Jaunais Vēstnesis» un arvien biežāk sāku rakstīt arī par Zemessardzes 56. nodrošinājuma bataljonu. Līdz ar to man sanāca pa tiem diviem gadiem, ko strādāju laik-

rakstā, arvien vairāk iepazīt gan šo bataljonu, gan tā cilvēkus, tostarp majoru Guntaru Rožlapu. Pateicoties viņa pamudinājumam, arī es izvēlējos zemessarga gaitas. Pēc katra raksta par zemessargiem viņš vaicāja: «Justīne, varbūt tu arī vēlies pievienoties mūsu bataljonam un turpināt rakstīt par bataljonu.» Es atbildēju, ka neesmu tik stipra, lai tur būtu. Guntars Rožlapa katreiz uzdeva šo jautājumu, un es katreiz teicu nē. Bet tad piedalījās bataljona iepazīšanas pasākumā Krustpilī, un tur Guntars Rožlapa aizveda mani pie personāla daļas speciālistes un teica: «Viņa atnāks rīt un iesniegs dokumentus.» Tobrīd pasmaidīju un teicu – labi, iesniegšu dokumentus. Tā arī bija. Otrajā dienā atnācu pie personāla daļas speciālistes un iesniedzu dokumentus, jo sapratu, ka tas ir īstais brīdis, paļāvos, ka viss būs labi. Četrus gadus dzīvoju Rīgā, un šeit paiet mana ikdiena, tomēr turpinu braukāt uz mācībām Jēkabpilī, jo tur ir mans bataljons.

Četrus gadus strādāju par mārketinga speciālisti lielā uzņēmumā, un viens no maniem mīļākajiem pienākumiem ir pasākumu rīkošana klientiem (bankām, augstskolām u. c.) un personālam, bet vienlaikus esmu civilmilitārās komunikācijas speciāliste. Man ļoti patīk cilvēki un man ļoti patīk sadarboties ar cilvēkiem.

Arī mans vīrs ir zemessargs, esam Latvijas patrioti un lolojam meitiņu. Liels paldies manai mammai un vīra mātei un vecmammai par to, ka lutina meitiņu tad, kad man un vīram jābūt zemessargu mācībās bataljonā. Manas un vīra zemessarga gaitas arī ģimeni dara vienotu, stipru, mums ir kopīgas tēmas, par ko diskutēt. Arī meitiņa pazīst zemessargu mācības, mēs kopā trenējamies, un viņa velk vesti un ķiveri, uzmēra formu, un, ieraugot citus karavīrus, saka: «Mammu, tur ir tavējie no mācībām.»

Kad iestājos Zemessardzē, man bija 24 gadi, toreiz daudz teica: ko tu dari, tu taču esi sieviete, tev vēl jādzemdē, sabojāsi savu veselību... Tas bija veco laiku stāsts par to, ka sievietei būtu jāsež mājās, jāsaudzē sevi un jāaudzina bērni. Bet šodien šādu apgalvojumus dzirdu arvien retāk – vai nu cilvēki iemācījušies savus viedokļus paturēt pie sevis, vai ir sapratuši, ka tie ir stereotipi, kas vairs neatbilst patiesajai dzīvei. Ja tomēr dzirdu atkal, ka sievietei nav vietas armijā, mani tas nesatrauc, jo esmu sastapusi brīnišķīgas sievietes – karavīrus, viņas ir ne tikai izglītotas un gudras, bet arī fiziski spēcīgas. Sievietes ir komandieres, viņas spēj savu pulku vadīt tikpat prasmīgi, kā to dara vīrieši.

Pateicoties Zemessardzei, mana dzīve ir kļuvusi daudz interesantāka, tās nedēļas nogales, ko pavadu Zemessar-

dzes mācībās, dzīvei piešķir jaunas kvalitātes, esmu apguvusi aicinājumu, kas man bija svešs. Tas dod arī rakstura rādītāju. Esmu tik daudz reizu piespiedusi sevi izkāpt no komforta zonas, kad bija jāguļ slapjām kājām mežā ziemā, kad, ejot neskaitāmos kilometrus, sajūties, ka tūlīt, tūlīt sabruks, ka gribu mājās... Bet, kad esmu tikusi tam pāri un atbraucu mājās sagurusi, esmu ļoti laimīga, jo esmu palīdzējusi sev, esmu ieguvusi jaunas zināšanas un nostiprinājusi vecās. Tādos brīžos sajūtos gandarīta, ka to daru ne tikai savā, bet arī Latvijas labā.

Mums jāpatur prātā, ka valsts aizsardzība ir mūsu katra atbildība un ka katram jādod sava artava, lai mēs būtu valstiski vienoti un patriotiski, lai mēs spētu paši sevi pasargāt. Tāpēc es teiktu, ka arī sievietēm jāņem militāri amati, tie ir dažādi. Ja nejūties fiziski spēcīga, lai būtu, piemēram, ložmetējniece, tas jau nav nekas, tu vari būt sakarniece vai strādāt štābā. Latvijas armijā visi ir kā vienots pulksteņa mehānisms, katrs zobratīņš, pat pats mazākais, ir svarīgs, lai šis pulkstenis ietu uz priekšu. Izvēlēties militāro jomu – tas noteikti nav lēmums, ko var pieņemt vienā dienā vai tāpēc, ka gribu smuku formu, vai tāpēc, ka man to ieteica draudzene. Šis lēmums patiešām ir nopietni jāpārdomā, ir jāsaprot, cik daudz laika esi gatava ieguldīt šajā aicinājumā, ir jāsaprot, ka bieži būs jāatsakās no kopā būšanas ar ģimeni, tāpat maz laika atliks koncertiem, teātrim, paša dzimšanas dienām. Aicinu izvēlēties militāro jomu tāpēc, ka tu to vēlies un ka tu gribi sargāt Latviju un ģimeni.»

Valsts aizsardzības dienesta kareive Marta Jokste-Kraupša:

Marta Jokste-Kraupša ar vecākiem pie Latgales Māras pieminekļa

«Šis man ir trešais mēnesis Valsts aizsardzības dienestā (saruna notika oktobrī – E.T.J.) no obligātajiem 11 mēnešiem. Izvēlējos brīvprātīgo dienestu personīgās izaugsmes dēļ, uzskatu, ka Valsts aizsardzības dienests ir lieliska iespēja attīstīt sevi kā cilvēku un kā personību. Es ticu, ka pēc šī dienesta man būs tās īpašības, zināšanas un prasmes, kas noderēs darba tirgū. Noteikti tā būs līderība, drosme pieņemt izaicinājumus, izturība stresa situācijās, kā arī prasme strādāt komandā. Protams, vēlējos iegūt labu fizisko sagatavotību. Vēl pirms pieteikšanās Valsts aizsardzības dienestā iedvesmojos no citu sieviešu – karavīru stāstiem, izzināju, pētīju intervijas, video, vai šis dienests būtu piemērots arī man. Biju skatījusies Valsts aizsardzības dienesta karavīra Amandas Bekeres stāstu, tas iedrošināja, ka arī sievietes spēj un var tikpat daudz, cik vīrieši. Domājot par nākotnes profesiju, esmu sapratusi, ka militārā joma ir interesanta, un, iespējams, ka pēc Valsts aizsardzības dienesta beigām es varētu studēt Latvijas Nacionālajā aizsardzības akadēmijā vai pieteikties profesionālajam dienestam Nacionālajos bruņotajos spēkos, bet to jau redzēs laika gaitā. Arī mīlestība pret savu valsti mudināja izvēlēties karavīra gaitas. Man ir svarīgi, lai Latvija būtu droša, un es gribu būt daļa no tiem, kas rūpējas par valsts aizsardzību, uzskatu, ka ikvienam – arī sievietēm – ir liela loma Valsts aizsardzības dienestā, jo Latvijas drošība ir mūsu kopīgā atbildība. Katra cilvēka devīzei ir jābūt «Mana Latvija – mana atbildība».

Turpinājums 15. lpp.

Latvijas drošībai

Sākums 14. lpp.

Kāda ir mana ikdiena? Pamatapmācības jau ir beigušās, un dienas sadaļa ir daudz vieglāka. Celšanās ir plkst. 7.00, tad līdz plkst. 7.30 mums ir rīta higiēna, sagērbšanās formā, pēc tam seko gardas, sārtīgas brokastis, un plkst. 9.00 sākas nodarbības, kas paredzētas tieši prettanku vienības karavīriem un ilgst līdz plkst. 12.00, kad ir pusdienlaiks. Pēc tam mēs atkal iesaistāmies nodarbībās. Tās beidzas plkst. 17.00, un tad jau ir vakariņas un brīvais laiks. Šajā brīvajā laikā ir iespējams aizbraukt uz mājām, un nākamās dienas rītā atgriezties, bet es palieku, eju uz sporta zāli, kur veicu fiziskās aktivitātes vai uzspēlēju volejbolu. Sestdienu un svētdienu pavadu mājās.

Bieži vien sabiedrībā dzird viedokli, un tas ir viens no lielākajiem stereotipiem, ka dienests bruņotajos spēkos ir domāts tikai vīriešiem, bet es uzskatu, ka spēks un izturība ir ne tikai fiziskas, bet arī mentālas īpašības un ka sievietes dienestā var būt tikpat labas profesionāles un atbildīgas kā vīrieši. Uzskatu, ka valsts ir daudz stiprāka, ja militārās zināšanas un prasmes pārzina ne tikai vīrieši, bet arī sievietes. Latvijā sievietes ieņem arvien augstākus militāros amatus, un to apliecina štāba bataljona komandieres pulkvedes Antoņinas Bļodones izaugsmes ceļš.

Esmu sapratusi, ka mana izvēle būt Valsts aizsardzības dienesta karavīram ir bijusi pareiza, mana dzīve ir kļuvusi bagātāka ar vērtīgām zināšanām un prasmēm. Tas man deva lielāku pārliecību par savām spējām un varēšanām, un, kā saka mūsu komandieri, attieksme rada attieksmi.

Mudinu citas jaunietes izvēlēties brīvprātīgo dienestu Valsts aizsardzības dienestā, ja interesē militārā joma. Tā ir lieliska iespēja pārbaudīt savas spējas, kļūt pārliecinātākai, ka es varu un protu, un iegūt vērtīgu pieredzi.»

Nacionālo bruņoto spēku Štāba bataljona komandiere pulkvede Antoņina Bļodone:

«Bērībā man nebija izpratnes, kas ir Nacionālie bruņotie spēki un ar cik daudzām jomām un profesijām tie ir pārstāvēti, bet mani vilināja darbs komandā, formastērps un vēlme palīdzēt. Man šķita, ka karavīri ir kā mazi varoņi, kas dara mazus vai lielus varoņdarbus citu labā. Tas viss mani mudināja iesaistīties Nacionālajos bruņotajos spēkos. Jau dienējot un gadiem ejot, sapratne kļuvusi plašāka un dziļāka: tā tiešām ir kalpošana valstij, un tā ir milzu atbildība un ļoti godājams darbs, jo tu ne tikai rūpējies par sevi un savu ģimeni, bet arī par savu valsti.

Mans ceļš līdz Nacionālo bruņoto spēku štāba bataljonam bija likumu likumiem un ļoti interesants (par to var uzrakstīt grāmatu). Esmu dienējusi dažādās Nacionālo bruņoto spēku vienībās: sākumā biju kā ārierindas zemessargs, pēc tam sāku profesionālā dienesta karavīra gaitas, vēlāk biju instruktore, vēl pēc tam jau kļuvu par virsnieku (esmu dienējusi gan štāba virsnieku amatos, gan komandējošā sastāva amatos: vada komandiere, rotas komandiere, Sakaru un informācijas sistēmu atbalsta centra komandiere un bataljona komandiere). Tas ir ļoti interesants nepārtrauktas izglītošanās un izaugsmes ceļš.

Savu dienu sāku īsi pēc plkst. 6.00 ar sporta zāli, lai jau ne vēlāk kā 8.30 būtu formastērpa savā kabinetā, jo 8.30 ir rīta junda – mēs paceļam karogu un sākam dienestu. Bataljona komandieris ir vadītāja amats, tas nozīmē, ka es vadu vienības personāla militāro sagatavošanu un ba-

taljona uzdevumu izpildi, kas tieši izriet no NBS komandiera Štāba bataljonam uzdotajiem uzdevumiem. Darbadienā var būt gan darbs pie rakstāmgalda, caurskatot, sakāņojot un parakstot dokumentus, gan dalība sapulcēs, gan tikšanās ar personālu. Ja ir militāro mācību vai to sagatavošanās posms, tad ikdiena, protams, ir pamatā pakārtota mācību aktivitātēm. Respektīvi, katra diena paiet pienākumos un darbos, un retu reizi tā beidzas plkst. 17.00, tā var beigties arī vēlāk. Brīvdienās vai vakaros var notikt arī ceremoniālie vai citi pasākumi, kur man jāpārstāv vienība. Bet man patīk mans darbs, un, ja vakarā nebūtu ieplānotas citas aktivitātes vai ja vēders nekurkstētu, prasot vakariņas, es aizkavētos bataljonā vēl ilgāk.

Arī ģimene ir mana prioritāte, un, lai arī brīžiem man nepietiek laika vīram un bērniem, tomēr viņi ciena un respektē to, ko es daru, viņi mani atbalsta, saprot, ka esmu atbildīga arī par saviem karavīriem un uzdevumu izpildi. Ļoti skrupulozi izplānoju savu brīvo laiku, lai ir pēc iespējas vairāk ar ģimeni pavadītu brīžu, svinētu svētku, ieturētu brokastu, izrunātu sarunu, izsmietu smieklu.

Esmu novērojusi, ka sabiedrības redzējums par Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem ir mainījies, vairs nav tāds izbrīns, kāpēc sieviete kļūst par karavīru. Bet mums vēl ir, kur augt, joprojām dzirdu viedokļus, ka dienests Nacionālajos bruņotajos spēkos ir vīriešu pasaule un ka sievietei tur nav ko darīt. Es tam nepiekrītu, jo manā izpratnē, ja cilvēkam ir vēlme un spējas būt karavīram, tad dzimumam nav nozīmes. Mēs, sievietes, daudz ko uztveram, skatoties uz ilgtermiņa rezultātu, mēs esam vērstas uz mieru uz ilgmūžību. Mūsos dominē mātišķās jūtas, mēs domājam, kā neizpostīt, minimizēt zaudējumus. Mums ir ļoti svarīgi, lai dzīvotu mūsu bērni un mazbērni, lai viņiem ir vide, kur dzīvot, un lai viņi dzīvotu mierā.

Man ir milzīgs gandarījums, ka esmu noderīga, ka varu dot savu pienesumu uzdevumu izpildē vai ikdienas jautājumā risināšanā. Mēs mammai esam trīs bērni, un mamma vienmēr smejas, ka es no visiem trim bērniem biju lielākā zaķapastala, tāpēc nevar saprast, kā tas ir sanācis, ka nu esmu visdrosmīgākā. Manuprāt, es zinu kā – Nacionālie bruņotie spēki mani ir izaudzinajuši, devuši zināšanas un pieredzi, būvējuši manī pašpārliecinātību un drosmi.

Ja sievietei rodas kaut vismazākā interese par karavīra gaitām, ja ir doma, ka tas varētu patikt, tad es ieteiktu pieteikties dienestam Nacionālajos bruņotajos spēkos. Meitenēm, sievietēm ir iespējas pieteikties rezerves karavīros, valsts aizsardzības dienestā, Zemessardzē, profesionālajā dienestā. Piemēram, profesionālajā dienestā ir vairāk nekā simts profesiju, un katra var atrast sev piemērotāko. Ir jāuzdrošinās, un tas ir stāsts ne tikai par Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem, tas ir stāsts par jebko dzīvē. Nav jāklausa citu viedokļos, ieteikumos, jāseko savai sirdsbalsij, jāsaprot savas intereses un spējas, jāattīsta tās.

Latvijas Republikas proklamēšanas svētkos novēlu dzīvot cieņā un mīlestībā pret sevi un apkārtējiem cilvēkiem, rūpēties par iedzīvotājiem un valsti. Mūsu un valsts labbūtība ir mūsu pašu rokās, tāpēc dzīvojam dzīvi un darām darbus, lai mēs katrs dzīvotu vēl labāk.»

Norvēģijas pieredze

Norvēģijas vēstniece Latvijā Īne Morenga un šīs vēstniecības stažiere Mollija Kvama Makārtija rakstā «Kādēļ ieviest militāro dienestu sievietēm» «Latvijas Avīzes» kolēģiem stāsta par Norvēģijas pieredzi, kā tā pirmā no NATO dalībvalstīm bija ieviesusi vispārējo valsts aizsardzības dienestu, nešķirojot iesaucamos pēc dzimuma. Proti, valsts aizsardzības dienestā ir gan sievietes, gan vīrieši (atgādināšu – Latvijā sievietes šim dienestam var pieteikties brīvprātīgi).

Likums par vispārējo valsts aizsardzības dienestu tika pieņemts 2013. gadā ar mērķi pakāpeniski palielināt sieviešu īpatsvaru Norvēģijas Bruņotajos spēkos, savukārt 2025. gadā ar grozījumiem šajā likumā tika uzsvērts, ka arī sievietes tiek iesauktas obligātā kārtā.

Norvēģijā ik gadu vispārējā valsts aizsardzības dienestā tiek iesaukti 9000 cilvēku vecumā no 19 līdz 44 gadiem, un dienests ilgst 19 mēnešus. Pirmie 12 mēneši pakārtoti sākotnējam militārajam dienestam, pēc tam karavīrus norīko rezerves militārajās vienībās vai Nacionālajā gvardē. Un tad, kad atlikuši septiņi mēneši, karavīriem tiek piedāvāts turpināt dienestu, atkārtojot svarīgās iemaņas, piedaloties militārajās mācībās, kas ļautu sagatavoties dienestam krīzes laikā.

Īne Morenga un Mollija Kvama Makārtija min interesantu faktu, ka ik gadu šim dienestam piemēroto norvēģu skaits ir lielāks nekā pieejamais dienesta vietu skaits, turklāt vispārējais valsts aizsardzības dienests kļuvis tikpat populārs kā augstākā izglītība. Arvien vairāk sieviešu izvēlas šo dienestu, proti, 2014. gadā tie bija 14 % no iesauktajiem, bet 2024. gadā – 32 %. Sieviešu pieaugums novērojams arī profesionālajā dienestā – 2025. gadā jau 17 % (salīdzināšanai – 10 % 2014. gadā). Tāpat sievietes

studē Norvēģijas Virsnieku skolā un Militārajā akadēmijā.

Norvēģijas vispārējās valsts aizsardzības dienestā katru gadu var izraudzīties kandidātus no 60 000 pretendentu, un, kā uzsver Īne Morenga un Mollija Kvama Makārtija, tas palielina jauniesaucamo kvalitātes rādītājus un paaugstina militārā dienesta prestižu sabiedrībā. Šis lielais cipars apliecina arī to, ka norvēģi ir motivēti aizsargāt savus valsti.

Interesanti, ka Norvēģijā Speciālo operāciju pavēlniecības pakļautībā darbojas speciālo uzdevumu vienība «Mednieku vienība», kur dienē tikai profesionālā dienesta sievietes karavīri, informē Ī. Morenga un M. K. Makārtija. Dibinot šo vienību 2014. gadā, norvēģi analizēja Afganistānas karā gūto pieredzi, piemēram, sievietes vislabāk prot vākt izglītošanas datus un komunicēt ar sievietēm un bērniem valstīs, kur tiek uzturētas konservatīvas vērtības un tradīcijas.

Raksta autore noslēgumā uzsver: «Desmit gadu pieredze ar vispārējo militāro dienestu ir parādījusi, ka lielāka dažādība aizsardzības jomā padara to stiprāku un noturīgāku. Sabiedrības noturīgumu spēcina iedzīvotājos ieaudzinātā pārliecība par mūsu visu kopīgo atbildību un gatavību. Tas ļauj gādāt, lai plaši sabiedrības slāņi būtu guvuši kritiski svarīgas prasmes un pilsonisko pārliecību, kas savukārt nostiprina gan nacionālo aizsardzību, gan veicina vispārējo sabiedrības vienotību. Tas nāk par labu darba devējiem arī ārpus aizsardzības jomas. Cilvēki, kas ir dienējuši, spēj apzināties, kādas ir likmes. Kādēļ gan neļaut arī sievietēm būt sagatavotām mūsu sabiedrības, kopējo vērtību un dzīvesveida aizsardzībai?

Nav nekāda pamata no kandidātu loka izslēgt pusi iedzīvotāju, balstoties uz viņu dzimumu, un neļaut viņiem kalpot nācijas un mūsu kopējo vērtību aizsardzībai. Skaitļiem ir nozīme, un mums ir vajadzīgi visi, kas ir spējīgi un vēlas dienēt. Tas pats sakāms arī par Latviju.»

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

Preiļu uzņēmējs Raimonds Šņepsts:

«Esmu dienējis militārās struktūrvienībās, kur sievietes bija dažādos amatos, viņām bija uzticēti dažādi pienākumi, jo sieviete darbu dara kvalitatīvi un atbildīgi. Sievietēm vairs nav obligāti jāvelk 30 kg smagais ekipējums. Viņas strādā vadības, koordinācijas, analītikas un citās struktūrvienībās, kur varbūt nav vajadzīga ļoti laba fiziskā sagatavotība, bet viņai ir jābūt precīzai, izglītotai un atbildīgai. Sievietes ir arī labas mediķes, sakarnieces utt. Ja runā par datu apstrādi un analīzi, tad bez šiem datiem nevar mūsdienās uzturēt un attīstīt daudzas jomas, tostarp valsts aizsardzību. Šis ir augsto militāro tehnoloģiju gadsimts, un arī tur sievietei ir liela loma.

Ja sievietes ir valsts augstākās amatpersonas – Valsts prezidente vai Ministru prezidente, – tad viņas apsargā arī sievietes, tāpēc ka valsts amatpersonām ir personīgā dzīve, un tādos brīžos no ētikas viedokļa sieviete var sievieti atbalstīt labāk. Pasaules un Latvijas pieredze apliecina to, ka sieviete var būt atbildīgs un profesionāls «pirmais numurs» apsardzē – persona, kas visu laiku ir blakus augstākajai amatpersonai, lai to aizsargātu.

Arī pasaules vadošajās armijās, tostarp Izraēlas armijā, sievietes karavīri plecu pie pleca un vienā ierindā ar vīriešiem prasmīgi veic viņām uzticētos uzdevumus. Latvijā mēs redzam to pašu ainu – sieviete ir labs karavīrs, piemēram, visās pasaules armijās pazīst sievietes – snaiperes.

Ja nebūtu sarkano strēlnieku un brīvības cīnītāju, diezin vai būtu Latvijas valsts. Patriotisms aužas cauri Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem, jo karavīri ir apņēmušies ne tikai aizstāvēt valsti un tautu, bet arī, ja vajadzēs, atdot dzīvību par Latviju. Vēsture ir lieciniece tam, ka tautas cauri gadsimtiem godā savus karavīrus, ka dzimtas atceras mīļos, kas krituši karos un brīvības cīņās. Karavīri ir Dzimtenes aizstāvji un patriotisma vēstneši.»

UZZIŅAI

Par sievietēm Latvijas aizsardzības un militārajās struktūrvienībās:

- Nacionālajos bruņotajos spēkos sievietes ir 16,1 % no kopējā karavīru skaita.
- Zemessardzē no zemessargu kopskaita 20 % ir sievietes.
- Valsts Robežsardzē kopskaitā ir 45,5 % sieviešu, tai skaitā 42,9 % no dienējošā personāla (amatpersonām) un 59 % no darbiniekiem.■

Publicitātes un Torbjorn Kjosvold/FORSVARET foto, Egita Terēzes Jonānes kolāža

«Projekta «Droša informācija – droša robeža» publikācija tapusi ar Latvijas Republikas Aizsardzības ministrijas finansiālo atbalstu.»

Aizsardzības ministrija